

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/87/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010051
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1612010051.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Zuzany Molnárovej a sudkýň JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej v trestnej veci obžalovaného O. T. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn.1T/21/2012 zo 04.decembra 2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23.septembra 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného O. T. F.. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/21/2012 z 04.12.2013 bol obžalovaný O. T. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry J. T., F. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. A., Č..C.. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 85 zákona o rodine číslo 94/1963 Zb. ako aj § 62 zákona o rodine 36/2006 Zb., deklarovanej mu i rozsudkom Okresného súdu v Senici sp. zn. 7P/225/96 z 15.07.1996, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry J. sumou 33,19 € (1.000,- Sk), a to mesačne vopred vždy do 15. dňa k rukám matky I. S., F. XX.XX.XXXX, Q. T. R. A.Á., Č..C.. XXX, si túto povinnosť riadne neplnil od 01.11.2002 až do 28.05.2009 kedy vyživovacia povinnosť voči oprávnenému dieťaťu zanikla, v dôsledku čoho mu vznikol na výživnom dlh vo výške 2.622,32 € voči I. S., pričom v rozhodnom období bol až do marca 2004 vedený ako uchádzač o zamestnanie, kedy bol vyradený pre nespoluprácu, od januára 2004 bol poberateľom predčasného starobného dôchodku a od septembra 2006 bol poberateľom starobného dôchodku v dostatočnej výške.

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, výkon ktorého mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d/ Tr. zákona bola obžalovanému uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe zaplatil dlžné výživné.

Samosudca v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že vyhodnotil dôkazy jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku. Súd mal za preukázané, že obžalovaný bol povinný plniť si vyživovaciu povinnosť voči svojej dcére J. v období od 01.11.2002 do 28.05.2009, keďže z rodného listu dieťaťa ako aj z výpovede obžalovaného je zrejmé, že obžalovaný je jej otcom a na základe ustanovenia § 62 Zákona o rodine, mu vznikla vyživovacia povinnosť. Podľa tohto ustanovenia plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom, je ich zákonnou povinnosťou a trvá až do času, kedy dieťa je schopné samo sa živiť. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že táto povinnosť rodičov voči deťom existuje nezávisle od rozhodnutia súdu. Túto vyživovaciu povinnosť obžalovaného voči jeho dcére J., deklaroval Okresný súd Senica vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7P 225/94 zo dňa 15.04.1996, kedy mu súd určil výšku výživného v sume 1.000 Sk s účinnosťou od 01.01.1994. Podľa samosudcu: „ Vyjadrenia obžalovaného sú nesprávne, keď uvádzal, že súd mu určil výživné len na obdobie od 01.01.1994 do 30.06.1994. Podľa vyššie uvedeného rozsudku

súd len konštatoval, že za toto obdobie má otec uhradené výživné, avšak toto konštatovanie nemá vplyv na ďalšie plnenie vyživovacej povinnosti obžalovaného voči jeho dcére J.. Rovnako sú nesprávne aj tvrdenia obžalovaného, že súd rozhodol o jeho vyživovacej povinnosti od 30.06.1994, keďže úpravu práv a povinností k dcére J. na toto obdobie nikto nenavrhol ani nežiadal. Súd dáva do pozornosti, že v konaní o maloletých deťoch, súd koná aj bez návrhu a v prvom rade sleduje záujmy maloletého dieťaťa. Keďže J. T. bola v čase vyhlásenia vyššie uvedeného rozsudku maloletá, súd aj bez návrhu mohol upraviť vyživovaciu povinnosť otca aj na obdobie, ktoré nebolo predmetom návrhu matky.“

Ďalej dôvodil, že neuveril obrane obžalovaného, že nemal vedomosť o tom, kde býva jeho dcéra a preto si svoju vyživovaciu povinnosť nemohol plniť, ktorá obrana bola vyvrátená predovšetkým výpoveďou svedkyne I. S.. S poukazom na vyššie uvedené potom rozhodol napadnutým rozsudkom.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Tr. por. odvolanie obžalovaný O. T., ktoré písomne zdôvodnil v tom smere, že v žalovanom období mu nemohol vzniknúť dlh na výživnom, nakoľko rozsudok sp. zn.7P 225/1996 nebol vydaný pre účinnosť v žalovanom období a trestné oznámenie I. S. je krivým obvinením. Argumentoval existenciou rozsudku sp. zn. 7Nc 575/95, v ktorom je určená suma výživného 500,-Sk, ktorú skutočnosť podľa jeho názoru I. S. zámerne zatajila. Dodal, že nemal oficiálnu vedomosť o tom kde sa I. S. s dcérou zdržiava a preto nemohol zasielať výživné. Je presvedčený, že súd v konaní 7P 225/96 o vyživovacej povinnosti vôbec nerozhodol. Zároveň však na svoju obhajobu uviedol, že dcére J. na detskú vkladnú knižku nasporil 80.000,-Sk a tieto peniaze použil na vlastnú potrebu tj. presunul ich na iný účet, kým nebude dcéra plnoletá, čo môže zdokladovať aj v súčasnosti teda v žalovanom období sa trestného činu nedopustil. Zároveň sa domáha aj zrušenia rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/231/2003 a žiada, aby bol rehabilitovaný. Čo sa týka napadnutého rozsudku žiada o jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Dôvody odvolania doplnil dňa 16.09.2014 v podstate zhodne ako v písomne podanom odvolaní z 10.03.2014. Zároveň zo zdravotných dôvodov dal súhlas, aby verejné zasadnutie prebehlo bez jeho účasti.

Na verejné zasadnutie sa obžalovaný nedostavil, termín verejného zasadnutia prevzal dňa 04.08.2014, o čom svedčí ním podpísaná doručka. Dňa 16.09.2014 písomne požiadal resp. dal súhlas, aby sa verejné zasadnutie konalo bez jeho účasti poukazujúc na zlý zdravotný stav, ktorý mu účasť neumožňuje.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného rozhodnutie ponechal na úvahu súdu. Zástupkyňa krajskej prokuratúry považujúc rozsudok súdu I. stupňa za správny a zákonný, navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Oprávnená osoba J. T. uviedla, že do dnešného dňa z dlžného výživného nič nebolo uhradené.

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Tr. por. a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, odvolací súd prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že skutok bol súdom prvého stupňa ustálený na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad bezprostrednosti, priamosti a ústnosti ako aj pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Dôkazy boli vykonané spôsobom a v rozsahu a následne i vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 10, ods. 12 Tr. por.

Okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné na jeho rozhodnutie, riadiac sa pri tom zásadou, že s rovnakou starostlivosťou treba objasňovať okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a vykonal dôkazy tak, aby mohol spravodlivo rozhodnúť.

V prejednávanej trestnej veci sa obžalovaný O. T. na hlavné pojednávanie určené na 04.12.2013 nedostavil, na termín bol riadne a včas predvolaný a dňa 27.11.2013 vyslovil súhlas, aby sa súdny úkon

vykonal bez jeho účasti a preto okresný súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku vykonal hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného.

Prvostupňový súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie prečítaním výpovede obžalovaného O. T. z prípravného konania, vypočul svedkyne J. T. I. I. S., oboznámil rodný list, rozsudky sp.zn. 7P 225/96, ďalšie listinné dôkazy ako aj správy o povesti obžalovaného, výpis z evidencie priestupkov a odpis z registra trestov.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por. podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom prvostupňového súdu.

Obžalovaný O. T. vo svojej výpovedi potvrdil, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti voči dcére J. T., ktorá mu bola uložená rozsudkom a argumentoval tým, že peniaze dcére odkladal na vkladnú knižku a keďže nevedel kde s matkou býva, minul ich svoju potrebu. Dodal, že od 01.01.2004 je dôchodcom a jeho príjem je cca 300 €.

Svedkyne J. T. I. I. S. zhodne potvrdili, že obžalovaný prestal platiť výživné v máji 2002, kedy sa zo spoločnej domácnosti odsťahovali a neplatil do 28.05.2009, kedy dcéra obžalovaného ukončila štúdium na strednej škole.

Ani odvolací súd nezistil dôvod pre spochybnenie vierohodnosti výpovedí J. T. I. I. S.. Výsluchy svedkýň boli vykonané procesným spôsobom a obžalovaného zo spáchania skutku jednoznačne usvedčovali.

Je potrebné uviesť, že okresný súd sa v rozsudku dôsledne zaoberal a vysporiadal s produkovanými dôkazmi, ktoré boli vykonané jednak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní a podrobne zdôvodnil, ktoré dôkazy a prečo považoval za dôkazy usvedčujúce obžalovaného zo spáchania skutku.

Odvolací súd konštatuje, že nezistil dôvody na opakovanie už vykonaných dôkazov, resp. vykonávanie ďalších dôkazov (doplnenie dokazovania) a dospel k rovnakému skutkovému zisteniu a právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako súd prvého stupňa a preto si tiež osvojil dôvody a úvahy, ktorými tieto svoje zistenia a závery rozviedol a vysvetlil, a tak odkazuje na príslušnú časť zdôvodnenia napadnutého rozsudku (str. 3-4).

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného spočívajúce

- v konštatovaní, že nemohol vzniknúť dlh na výživnom, nakoľko rozsudok sp. zn. 7P 225/1996 nebol vydaný pre účinnosť v žalovanom období, pričom existuje rozsudok sp.zn. 7Nc 575/95, v ktorom je určená suma výživného 500,-Sk mesačne, krajský súd upozorňuje, že nárok na výživu je zákonným nárokom upraveným v § 62-§ 65 Zákona o rodine a vznikom rodinného pomeru zo zákona začína vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom tj. vyživovacia povinnosť obžalovaného voči dcére J. vznikla a začala jej narodením a za začiatok páchania trestného činu zanedbania povinnej výživy je potrebné považovať deň, od ktorého rodič prestal zavinene plniť vyživovaciu povinnosť, a to bez ohľadu na to, či o povinnosti platiť výživné a o jeho výške rozhodol už predtým súd v občianskom súdnom konaní. Teda povinnosť obžalovaného O. T. starať sa o výživu a starostlivosť svojej dcéry J. nevznikla až súdnym rozhodnutím, ale zo zákona. Vyživovacia povinnosť ako aj výška výživného bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 7P 225/1996, právoplatným 16.07.1996 schválením rodičovskej dohody, podľa ktorej obžalovaný bol zaviazaný platiť na dcéru výživné v sume 1000,-Sk mesačne s účinnosťou od 01.01.1994. Je pravdou tvrdenie obžalovaného, že existuje rozsudok Okresného súdu Senica sp. zn. 7Nc 575/1995 právoplatný 28.12.1995, ktorý však bol nahradený neskorším rozsudkom sp. zn. 7P 225/1996. Z vyššie rozobratého je zrejmé, že obžalovaný sa vo svojich odvolacích úvahách zásadne mýli. Vyživovacia povinnosť mu voči dcére J. vznikla zo zákona a bola deklarovaná (ako aj určená výška výživného) rozsudkom sp. zn. 7P 225/1996 tj. o tejto bolo riadne a v súlade so zákonom rozhodnuté.

- v tvrdení, že nemal oficiálnu vedomosť o tom, kde sa dcéra J. T. s matkou zdržiavajú a preto nemohol zaslať výživné, krajský súd uvedené tvrdenia považuje za účelové v snahe zmierniť svoje trestnú zodpovednosť. Odvolací súd zistil, že obžalovaný od 11.01.2012 vedel adresu bydliska svojej dcéry,

nakoľko túto mu pri výsluchu oznámil vyšetrovateľ PZ, ale i napriek tomu dlžné výživné, ani jeho časť, neuhradil. Obdobný postoj je možné zaujať aj vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že sa trestného činu nedopustil, pretože pre dcéru mal našetrenú sumu 80.000,-Sk z titulu výživného, ktorú jej môže poukázať, avšak ani do rozhodnutia odvolacieho súdu tak obžalovaný neurobil.

Krajský súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný O. T. v období od 01.11.2002 do 28.05.2009 (kedy vyživovacia povinnosť zanikla) neplnil voči dcére J. T. vyživovaciu povinnosť v rozsahu určenom rozsudkom sp. zn. 7P 225/1996, čím sa dopustil prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Odvolací súd jednoznačne súhlasí s ustáleným záverom prvostupňového súdu, že obžalovaný sa dopustil konania uvedeného v rozsudku a týmto naplnil zákonné znaky žalovaného trestného činu.

Krajský súd preskúmajúc druh a výšku uloženého trestu dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepochybil ani pri úvahách súvisiacich s výrokom o treste a prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.) a v odôvodnení rozsudku sa dôsledne a konkrétne vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zák.

U obžalovaného O. T. súd prvého stupňa nezistil ani priťažujúcu a ani poľahčujúcu okolnosť a preto postupoval podľa § 38 ods. 2 Tr. zák.

Preto odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené akceptuje druh a výmeru trestu, ktorý bol obžalovanému uložený.

Zhodne ako okresný súd tak aj krajský súd je toho názoru, že uložený trest odňatia slobody vo výmere jeden rok na dolnej hranici trestnej sadzby, ktorý bol obžalovanému uložený a ktorý bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní jeden rok s uložením povinnosti v skúšobnej dobe zaplatiť dlžné výživné je dostatočný, zákonný, primeraný, spravodlivý a schopný dosiahnuť prevýchovu obžalovaného, pričom súd prihliadol na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správne a v súlade so zákonom a preto odvolanie obžalovaného O. T. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok